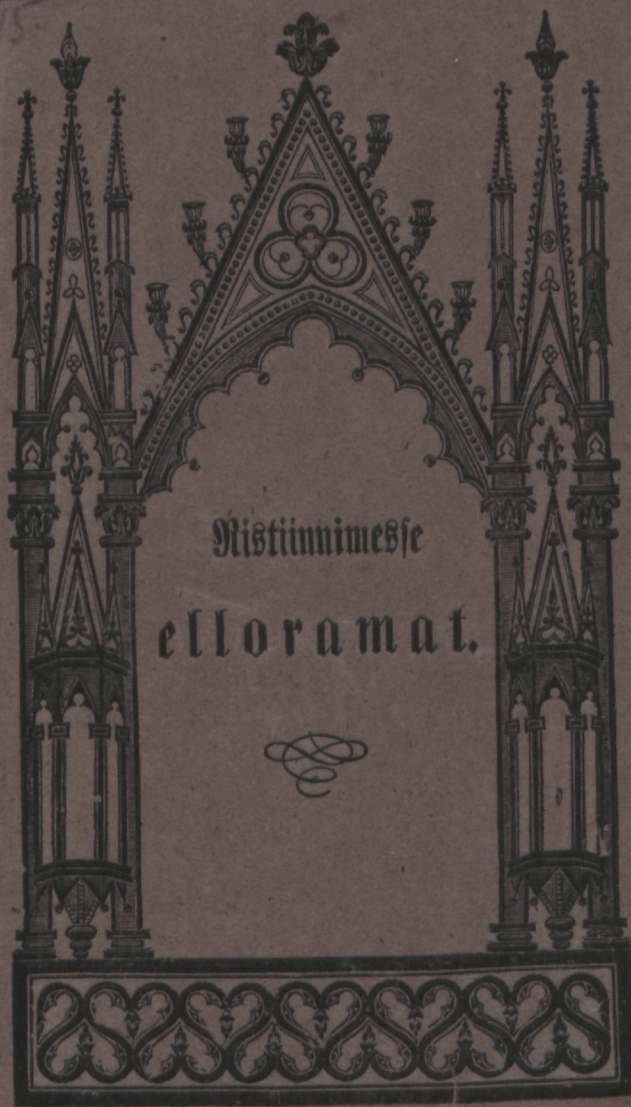

Ac. 1854.

915.

Kristiinnimesse
ellorammat.

915

AC. 1534.

Mistiinnimesse

elloramat.

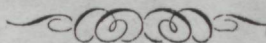
Jesus ütleb:

„Ja kes omma risti ei kaäna,
ja minno järrele ei tulle, se ei
voi mo jünger olla.“

Luf. 14, 27.

Üllespannud

W. Thomson.

Tallinnas, 1856.

Trükkitud Lindworski pärijate jures.

L a u l.

Wisi! Nüüd paistab meie kauniste.

Oh Jummal poeg Jesuke! Kes peästsid
meid ni heldeste Käl surmast võrgo waewast;
Sa tullid neitsist ilmale Ja läksid risti sur-
masse Ring jätsid au ja taewast; Et Sa
Menda Allandanud orjaks sanud risti kañnud
Mei' eest ja meil ello annud.

2. Sest aita meid nüüd armoga So
jälgede sees kõndida, So auuks risti kanda;
Et willetsus, waew, raske piin Ei woi meid
lahhuta Sust siin, Seks wötta rañmo anda;
Tulle Mulle Jesukenne — ärra minne min-
nust ärra, Keige kallim hinge warra.

3. Kui kurrat, ilm meid kiusawad, Ja
meie ust ka nõdraks saab, Siis on So pühha
fanna, Mo hinge roog, Mo taewa söök,
Mo usso filp ja waimo moök; Sega woin
wasto pañna; Jesu Hawu Ennast heidan,
ärra peidan, warjo leian Jesusest kui kinni
hoian.

4. Siis wötta, Isand, armoga Meil'
omma fanna selleta So pühha waimo läbbi;

Et Sadaan meid ei efsita, Kui waggal näul
näitab ta, Ja teeb meil' hirmust häbbi; Uita
Sada Sedda teed mind, kust ma woin Sind
töest leida, Hinge kahjo eest end' hoida.

5. Waat' Sinno armo fanna heäl Saab
kulutud kül ilma peäl; Ei rahwas fiiski
wagga, Naad pühhasi kirjast räkiwad, Ja
fiiski meel nouawad Keif tühje asjo tagga;
Römo Ello Mailm püab önneks hüab jär-
gest ihkab; Jesu risti kanda wiikab.

6. Kes Jesust üksnes armastab, Ta
pärrast keif muud kautab, Se leiab taewa
warra; Waid kes Ta ristist pahhandab Ja
patto lihha ellitab, Selt kaub ello ärra;
Risti Lääbi üksnes waggad Jesu ommad
taewa sawad, Kui siin uskus truiks jäwad.

7. „Mo waese peale hallasta Oh Je-
sus, önnisteggia! Mind patto unnest hüa;
Las' Sinno waim ja fanna heäl' Mind il-
mast pöörida taewa pool', Muud minno hing
ei püa; Jesus, Jesus! Armo heida, heldest
aita, et Sind nouan, Keif muud jättan,
Sulle jouan.“

Õsimeenne luggeminne.

„Ja temma ütles keigile: Kui legi minno järrele tahhab tulla, se salgago isseennast ärra, ja wõtko omma risti iggapääw ennese peale, ja käigo minno järrele;“ Luf. 9, 23.

Wifil: Nüüd hingwad innimesed.

Oh ristiinnimenne!

Kas tunned sedda nimme,
Mis se tõest tähhendab?

Mis ristimeses sull' anti,
Kui Jesule sind kanti —
Se ristiga sind ühhendab.

Siis ärra püa sedda,
Et risti, waewa, hädda
Sull' polleks kanda siin;
Kui otšid römo ello,
Au, rikkušt ja muud illo,
Sest tulleb raske hinge piin.

Etš Jesus ele läinud
Ja risti teed meil' teinud,
Kust taewa peäseme;
Kes teišt teed tahhab miina
Ei se sa taewa siina,
Waid langeb hirmsa wallusse.

Siis Jesu järrel tõtke,
Reišt risti peale wõtke
Ja ennast salgage,
Ja jälgebe sees käige
Ja ilka truiks jäge,
Kunni siin ilmas ellate,

Wannal aial ei woinud se Iſraeli rahwas, mis Egiptusſeſt ollid wälja tulnud, mitte ſedda tootud Kanaani maad pärrida, waid nemmad piddid kõrbes keif ärra ſurrema, ja nende lapsed, mis neil ſeal ſündiſid, piddid ſedda pärrima. Ja ue ſeäduſſe rahwale on Jeſus ütelnud: „Kui kegi ei ſünni üllewelt, ei woi temma mitte Jummala riki nähha.“ Joan. 3, 3.

Sepärraſt peab meie wanna Adam, meie lihha ja werri ſiin mailma kõrbes mitmesuguse riſti ja willetsuſſe läbbi aeg aialt ſurrema, ſenni kui ta ſurmas koggoni lõppeb; agga ſe uus innimenne, uus ſüdda ja meel, mis ſelle ello aeges meie ſees peab ſündima, ſe ſaab öiged Kanaani maad taewas pärrima, tootuſſe järrel. Kal. 4, 26. Ebr. 12, 22.

Kül ſiis olleks mitto tuhhat ford tuhhat innimeſt rohkem iggaweſſe ello te peal taewa pole minnemas, kui Jeſus polleks ütelnud: „Kui kegi minno järrele tahhab tulla, ſe ſal-gago iſſeennast ärra.“ Luf. 9, 23. Agga nüüd polle muud, kui arwaſte mõnni waene Laatsarus ſelle tee peal liſumas.

Seſt keif ſeſinnane mailm, ja iſſeärranis ſurem hulk riſti-rahwa ſeaſt tahhawad, et Jeſus neid peab ni ellaste ja örnaste ommas ſülles ſiit mailma kõrbeſt taewase Kanaani male wima; et ſeſt keige wähhemadki hädda egga waewa nende wanna innimeſſele, ſe on: nende lih hale ei ſünniſ. Nemmad on öppinud nenda omma pattuſt lihha ellitama ja ihho ello hoidma, et nemmad umbest mailma

au, rikkusse, õnne ja rõmo sees püüdwad nago uiuda; ja selle sammaga lahkumatta ühhes kous tahhawad nemmad ka Jeesusse järrele käia, taewa riki miina ning iggawest ello pärrida.

Nemmad andwad omma kurja süddame tahtmisesele, selle wanna Adamale wägga paljo maad enneste sees, kus temma ka omma kolme sullasega, filma himmo, lihha himmo ja ello förkusega püab ellada. Selle sammale wal mistawad nemmad asset enneste süddames, wötwad tedda wasto sure auustamisega ja teniwad tedda ööd ja päwad kartusse ja wär risemisega, otsego üht suurt kunnigast, kes nende süddames kui omma au järje peal istub ja iggapääw ommad ued käsud aännab.

Ugga omma waest hingekest, kes paljas, allasti, nälgas ja surma peal haige on, unustawad nemmad ärra, ja ei mötlegi selle peale, mis temma rahhuks tarwis lähheb. Sest midda rohkem lih hale siin ilmas tühje ja kadduwaid õnnesi ja rõmustussi koggutakse ja kätte pakkutakse, sedda suremat kurwastust ja wallo teeb se hingele.

Siiski innimesed, kelle meled kurrat on söggedaks teinud patto pettusese läbbi, arwawad, et nemmad, omma ebba jummalat, omma kõhto ja maamonad tenides ja kummardades, ühtlase woiwad ka Jeesusse jüngrid ja järrele käiad olla.

Kui nemmad keif aialikkud warrandusjed ja hüüd on kätte sanud, mis nende meel ial joudis iggatseda; et naad isfiennestele woiwad

öölda: „Sö hing, jo hing ja olle römus; sest sulle on suur warra kofko pandud.“ Luf. 2, 19. Siis hakkawad endid Summala lasteks nimmetama ja sedda keif nende waggadusse palgaks ja taewa römo ette maitsmisfeks arwama: Et küll „Summala riik ei olle roog egga joma aeg, waid õigus, rahho ja rööm pühha waimo sees.“ Room. 14, 17. Ja lihhalik innimenne ei sa mitte kätte, mis Summala waimo asjad on.

Ja filma kirjaks innimeste ees, tühja kadduwad au püides teggewad nemmad ka omma su lahti, ja hakkawad pühhast kirjast luggema, sest paljo räkima ja lobbisema; ehk ka weel teiste õppetajajaks endid seädma, ja tahhawad näidata, et nemmad Summala rigi polest ka teistele ette joudwad; ja arwawad sest küll ollewad, et Issanda nimmi allati kele otsa peal on; olgo ka südda pärris kurradite pesa. Ja et nemmad Summala liggi lähewad omma suga ja auustawad tedda omma moffadega; kui küll nende südda kaugel temmast ärra on. Agga Jesus ütleb: „Ei sa keif, kes minno wasto ütleb: Issand, Issand, taewa riki, waid kes teeb minno Issa tahtmist, kes taewas on.“ Mat. 7, 21.

Sest luggemissed, laulmissed, paltwepidamisjed ja keif wäljaspiddised Summala teinistusse kumbed, mis nemmad mailma armastades, omma lihha tahtmist tehhes ja melega patto sullasiks jades ühhes kous prukiwad, on hirmsad Summala melest; sest Temma ütleb Prohwet Amosi su läbbi: „Sada ärra mo eest

omma laulude kÄrrinat, ja so nablimÄngide — se on: so palwete — hÜüdmist ei tahha ma mitte kuulda." Amos. 5, 23.

Sest se läbbi naerwad, pilkawad ja teotawad nemmad kallist pühha Jummalä sanna, ja ühtlese ka omma waest hingekest; ja heitwad sedda Sadana jalgade alla; ja andwad hinge waenlasele ikka ennam ja ennam woimust ja mele walda enneste ülle neid koggoni ärrarikkuda; nenda et se kallis armo õppetus, se ello rohhi saab neile surma haisuks, ja se sanna sest ristist neile ühheks jölledusseks.

Oh! mis hirmus ja halle luggu on se, kui innimesed omma suremata hinge tühja suitso ja auro eest ärra andwad, ja ürrikesse patto römo pärrast iggaweste ennesest ärra heitwad; ja et siin rahho rahha wasto, ello surma wasto ja taewast pörgo wasto ärra wahhetakse. Sest need asjad ei sünni mitte ühte kofko seggada; ei taewast pörögoga, ello surmaga egga waimolikko meelt lihhalikko melega.

„Sest lihha meel on surm, agga waimo meel on ello ja rahho. Lihha himmustab waimo wasto ja waimo himmustab lihha wasto, ja need sinnatsed on teine teise wasto.“ Kal. 5, 17. Ja et kurrat, mailm ja meie enneste lihha ehk kurri südda on need kolm meie hinge waenlast, kes ööd ja päwad meie hinge wasto püüdwad söddida, peame meie ka walwamisesses ja palwes Jeesusse nimmel usso wäes kangeste nende wasto woitlema.

Mõnned innimesed arwawad, et Jeesus Kristus omma risti surma ja werre ärrawallamisse läbbi patto, surma, kurradi ja pörgo woimust hopis ärra wötnud, ja neid futumaks ärra kautanud; nenda et meil polleks nüüd ennam tarwis walwada, palluda, woidelda, ning omma lihha tahtmist söidelda; ja ellawad sepärrast söbruses omma kurja süddame hiimodega, ja armastuses omma lihha wasto. Agga Apostel Peetrus maenitseb meid, ütteldes: „Olge kassinad, waltwage, sest teie waenlane, kurrat, käib ümber kui mõiraja loukoer, ja otsib, kedda temma woiks ärraneelda: Selle wasto seiske kindlaste uskus.“ 1 Peetr. 5, 8.

Sest näme, et tedda ep olle mitte koggoni ärra kautud, egga temma woimus hopis tühjaks tehtud; waid temma wallitseb kui würst selle sinnatses mailma pimmedusse rikis, ja teeb omma tööd sanna kuulmatta laste sees. Joannes õppetab, et „Sadan feik ilmaamad ärraeksitab.“ Jlm. ram. 12, 9.

Agga kedda melewalda on Jeesus temmalt ärra wötnud; et ta nüüd ennam ei woi neid wäggise pörgo fisse fiskuda, kes pühha sanna ja waimo läbbi uskus Jeesusse pole hoidwad, Tedda allati appi hüüdwad, ning Temma hawust ennestele warjo ja hingamist otsiwad.

Ja et Jeesus omma risti surma läbbi on agga meile need wäggewad ja woitjad sõariistad murretsenud ja meie kätte annud, kellega meie nüüd isse woime omma hinge waenlaste wasto söddida, neid wiimselt ärra woita

ja woimust sada, ei pea meie ka mitte, omma ärrarikkutud süddamega sõbraks jääma, mis kawalam on petma kui mingisuggune mu asfi; ja omma lihha ja werrega nou pidama; waid Paulusfega hüüdma: „Oh! minna willets innimenne! kes peästab mind sellesinnatse surma ihhust“, Rom. 7, 24. ning ööd ja päwad temma ülle walwama ja enneste peale wõtma keif Jummalala sõariistad, et meie woikfime wasto paäna. Meie ei pea ial mitte ärratüddima ja puhkama jääma ses usfo woitlemiseses, mis meile on seätud: waid meie peame allati taewa pole kiffendama, Jesust appi hüüdma ja ikka jälle Temmalt uut joudo, uut raämo ja wägge palluma, patto wasto paäna. Ei ükski ja au kroni nähha, kui ta ei woitle Jesu wäes, Ja furjad hiimud ei lö mahha, Ni kaua kui weel hing ta sees; Kes agga woitleb, söddib teal, Saab öiged rahho kätte seal.

Sest meie ellame sesfinnatfes mailmas mis furjusfes seisab; meie peame siin ommad taewa taimesfesed kaswatama ja iggawesse ello wilja tarwis harrima ja hoidma kesf selle wäggewa umbrohho seas, mis waenlane wälja külwab, siis kui innimesfesd maggawad.

Meie peame siit mailma pimmedast wangi: tornist, kus kurrat mitto kormmistamist ja langemist meile ette on paänud, sest wägga wae: walisfest ja kitsast teest Jummalala sanna lam: bifesfega, ja Issanda tootusse keppi naal läbbi minnema omma iggawesse Issa ma pole.

Oh! kes tohhiks siin holetumaks ja laisaks jäda, ehk omma lihha mele pärrast olla, kus meil taewa tööd palju tehha on.

Agga Jummal parrako! Surem hulk inimeste seast ellawad ommeti ni rõõmsaste ja rahhul isseennesega omma lihha mele sees, kui olleks se patto-läbbi ärra neetud mailm neile jubba üks õnnistud Paradiis, ja üks iggawenne rahho maia ja nago olleks se Jummal ees ükskeif, kas wanna Adam woi uus loom. Kui nemmad omma katwalusse ja pettusse läbbi on joudund ennestelle arrotarikkust, warra ja söbro forjata, nenda et nemmad hästi priskeste woitwad ellada siin ilmas; siis käib nende käsfi hästi, ja nende süddames on rõõm ja rahho, — se pettis patto rahho, mis kül rahhuks ei maksa nimmetada, on üks pörgo;mao kähhiseminne, mis neid ei lasse surma peale möttelda.

Ei nende teades polle neil hinge waenlastfi ollage, egga polle neil sepärrast ka tööse palwega, waimolikko walwamissegaga ja usso woitlemissegaga teggemistfi; egga panne ka tähhele, kas neil surredatta hinge on sees woi ollematta. Kuid et nemmad „istuwad mahha söma ja joma ja touwad ülles mägima ja tantfima.“ Kor. 1, 2. Agga hüppades ja kargades ei lähhe ükski Jummalarifi; waid et meie peame „mitme willetsusse läbbi Jummalarigi sisse sama.“ Ap. Teg. 14, 22. Pühha firri ütleb: „Kui se, kes öige on, waewalt peäseb; kuidas se Jummalakartmattata pattune forda saab.“ 1 Peetr. 4, 18.

Kuida siis sinna, armas sõbber, ni lihhalik uskumata ja pattune, kui sa olled, üsna ilma mele parrandamata, ilma isseennesse ärasalgamata, ja ueste sündimata tahhad iggawesse ello pärriaks sada.

Ja kui ehk Jummal — mis kül ei sünni arwata — tahhaks sind keige sinno patto armastusse ja lihhalikko melega omma taewariki wasto wõtta; agga mis kasso olleks sul sest, ja mis rõmo woiksid sa seält leida?

Sinna, kes sa ööd ja päwad kadduwatte asjade tenistusesses olled olnud, kes sa tühjarikkust, warra, au ja illo, ning ilma rõmustusfi olled püüdnud ennese sisse neelda; ja kes sa Jummalala tenistusse tunnikest pühhas loias tüddimusselks panned ja nuhtlusselks sedda, kui sa Jummalala kartlikko innimestega mõnni kord ühhes kous pead ollema. Mis mele head woiksid sinna, kes sa roiane, rop ja hirmus, omma lihhas roiaselks tehtud kae sees seal ülleweel taewas leida? kus keik õnsad, pühhad ja puhtad hinged walgis ridis, Kristusse werre õigusse kae sees Jummalad ilma lõpmatta kiitwad, ja juttustawad Temma inne teud, Temma au: kus nemmad tuhhat kordse pühha, pühha ja Halleluja lauludega auustawad omma Lunnastajad, ja kummardades ütlewad: „Sellele, kes aujärje peal istub, ja Tallele olgo kitus ja auustus ja au, ja wäggi iggawessesest aiast iggaweste.“ Jlm. 5, 12.

Sest ni kui innimenne, kelle filmad haiged, ei falli päwa paistet, nenda saaks ka südda

mis lihhalit, taewalikko au üpris wägga selge paistusse läbbi wallo ennesele tundma, ja feige süggawama pimmedusse sisse isse ennast ärra heitma. Sest, ei maksa rikkus taewa sees, ei kölba kurri Issa ees.

Sepärrast armas söbber, pöra aegfaste ommad körwad Jesusse armsa heäle pole, mis ütleb: „Kui feigi minno järrele tahhab tulla, se salgago isseennast ärra“, enne kui sa sedda waljo ja hirmust sanna Temma juust saad kuulma wiimisel päwal: „Tagganege minnust ärra, kes teie ülle kohto tete; minna ei olle ellades teid tunnud; minge ärra minnust, teie ärra neetud iggawesse tullesse, mis on wal mistud kurradile ja temma inglidele.“ Matt. 25, 41.

Jesus ei üttele selle sannaga „Kui feigi minno järrele tahhab tulla, se salgago isseennast ärra“ — mitte nenda: Kas feigi minno järrele tahhab tulla ehk mitte, se on minnul ükskeif; waid Temma üttele selle sannaga feigile nenda: Oh! mo armas, kallis söbrake, mo nimme peale ristitud ristiinnimenne! Oh, sa mo pühha falli werrega lunnastud hingefe! Kui suur armastus on mul sinno wasto, kui kange hiimmo on mul so hinge ärra peästmissse järrele. — „Sest, ni pea kui ma temmast rägin, wöttan ma jälle ühte puhko ta peale möttelda: Sepärrast kolliseb mo sissefond temma pärrast, ja ma tahhan temma peale wägga hallastada, üttele Jehowa.“ Jer. 31, 20.

Ei minna joua ennam kannatada ja odata sedda aega, millal ma saaksin sind mo armo:

fest omma sülle wötta, ja iggawesse römo
sisse wia.

Sepärrast tulle nüüd' öige rutto, jooксе
fermeste, lö ennast järsko keigist lahti, mis
sind keelwad kawwalast nüüd minno jure tul-
lemast. Kisu ennast lahti mailmast, kurradist
ja omma lihha tahtmisest, ja jätta keif mahha
mis sull' on, ja käi minno järrele; ja ärra
wata ial ennem taggasi mailma peale, tedda
himmustades.

Sirruta ommad käed wälja minno pole,
olgo keif sinno mötte, nou ja ihhaldaminne
ükspäinis minno järrele; siis tahhan minna
sind omma kättega tallotada iggawesse rahho
ja önnistusse te peale.

Sest sesinnane Jესusse sanna „kui kegi
minno järrele tahhab tulla, se salgago isse
ennast ärra“ annab meile teada: Esfite Temma
suurt armastust ja armo kutsmist meie wasto,
mis läbbi Temma meid sest nuhtlussest ja huk-
katussest, mis on tullemas keige Jummal
karmatta mailma peale, heldeste tahhab ärra
hoida ja ennese pole tommata, ja omma tiwade
warjo alla matta; ni kui üks emma omma
wäetimat ja rummalat last ärra tömbab, kui
ta kippub kewa wee katla ehk tulle kolde kal-
lale mängima.

Ugga teiseks annab Ta se sannaga ka
meile teada mis meie kord ja kohhus on om-
malt poolt tehha; ja et meie keif need asjad,
mis Temma ei falli egga armasta, ja mis
Temma rikis ei maksja, peame enneste pealt
ärra heitma ja mahha pannema; et meie

täieste kõlwalisfed woikšime olla töes ja waimus, kindlas uskus Temma jälgede sees kõndima, ning Ta järrele käima. Sest se sanna „isfeennast“ se on keik se, mis meie kurri südda ja lihha meel igganes armastas, nouab ja kiinni hoiab; ja „ärä salgama“ se on: lahti löma, mahha jätma, emale hoidma ja hopis ärä unnustama; ehk, meie peame Jesust ja Temma sanna armastades ja omma hinge loo peale mõtteldes keik muud kaduwad ilmalikkud asjad ja isfeennese keige parremad töödki, mis ei olle ütšpäinise Jesuse sees ja Temma auuks tehtud, tühjaiks pannema ja äräunnustama.

Sepärrast, et Jesus meie pattud, misga meie iggawest pörgo nuhtlust ennestele ollime teninud, on ennese selga wõtnud, neid maksnud ja tassunud ommas ihhus ristisamba külges, kui Temma ärraneedmisseks sai meie ja keige mailma pattude eest; ja et Temma, se kõrge ja üllem Preester, on isse ennast meie eest ohwrinud, ja omma werrega täielikko ärä leppitamist Jummalaga meie eest teinud; ja on sanud meie õigusseks, mis Jummalala ees maksab: ei maksa nüüd Jummalala ees ühtegi muud, kui sesamma üks assi, — Kristusse õigus — kes Temma werre õigusse kibe ei tahha siin armo aial siin wasto wõtta, mis Temma meile kui allasti santidele pakkub; waid jääb isfi omma lihhalikko õigusse peale seisma, se ei kõlba mitte Talle pulma õhto söma aiale. Sest, kes siin nouab omma rahho, ei se pulma kotta mahhu, waid saab need

sannad kuulda: „Sõbber, kuidas sinna seia olled sisse tulnud? ja sul ep olle pulma kabe; wõtke tedda ja sidduge temma käd ja jallad kinni, ja heitke tedda keige süggawama pimmedusse sisse; seal on ulluminne ja hammaste kirristaminne.“ Matt. 22, 12. 13.

Sepärrast peame meie enneste pealt ärra heitma endise ello polest sedda wanna innimest, sedda rikkutakse pettusse himmudega, ja uests sama omma mele waimus. Ja meie peame enneste süddamest keif wälja heitma, mis Jeesus ei armasta, ja ükspäinisi Lemmale ommas süddames ello asset walmistama, kuhho Lemma ka sure iggatsemisega tahhab tulla, õiged rahho ja täit Jummalala laste wabbadust meile anda, ja meid ueste sünnitada ellawaks lotusseks Kristusse sees, mis on pühjade pärrandusses.

Agga et nisuggune waimoliik ueste sündimine ilma walluta ei woi möda miinna, teab igga üks, kes sedda on tunnud. Kuidas peab seal innimenne murtud ja sirrutud, piggistatud ja ärralõppetud sama! Meie moistus peab enne jölledusseks, meie tarkus rummalusseks sama, et meie õppime tundma, senni kui meie omma ennese õigusse peal seisame, ei olle meil ial õnnistust lota, et meid ei woi middagi aidata, kui Jummalala poia surm. Jummalala wäggi peab enne keif meie ommad lotusfed tühjaks teggema. Siin peab enne wanna uhke südda murtud, tark jölledaks, õige kurjateggiaks, wagga pattuseks ja fange nõdraks minnema. So südda peab keige wähhemaks,

keige allamaks, keige tühjemaks ja keige alwemaks sama. Meie omma õigus, headus ja waggadus peab selgeks eeskütusse, kõlwatuma ollemisse ja kurjusse tundmisseks sama meie sees.

Meie kiitleminne omma hea ello pärrast, peab raskeks kahhetsemiseks, õhkamiseks, kaebamiseks ja nuhtluseks sama. Meie julgus ja lotus omma ausa ollemisse peale peab meile ehmatuseks ja wärrisemiseks sama. Meie surelinne meel, uhkus, kõrkus ja au peab meie süddames raipe haisuks ja põrgo mäddaks minnema, ühheks keerlemiseks põrmo peal omma patto rögga sees ja ühheks haledaks appi hüüdmiseks Issanda pole, omma hirmsa hinge hädda sees. Wata Paul 38, 4, 9.

Risammuti ka peawad meie keige armsamad ja kallimad ilmalikkud asjad, mis meie sure murre ja waewaga ennestele olleme saatnud, ja mis peale meie allati olleme möttel nud: meie melest tolmuks ja roistuks sama ja alwemaks kui põrranda pühkmed, ja kahjuks selle wägga falli Jესusse tundmisse wasto. Risugguses ümbermuutmiseses lähheb ka kannatust tarwis. Meie edew ja ferge meel, mis ei olle ial tahtnud teistele ühte sannagi järrele anda, peab nüüd waikselt keif kannatama, heaks wõtma ja sallima, mis meist kurja ja rägitakse, teotakse ja walletakse, ja ei pea mitte nendega hakkama woido keelt peksma, waid selle hokeks jätma, kes õiete kohhut moistab. Peäleegi weel peame neid armastama, kes meid wihkawad, nende eest palluma, kes

meid kurjaste saiatawad ja wannuwad, ja nendele head teggema, kes meid tagga kuusawad. Ja peame ifka mötlema, et meie ei pea ühhelegi kurja kurjaga maksma; waid nende eest paluma ja neid õnnistama, kes meile liga teggewad.

Se on se sanna sest „isfeennese ärrasalgamisest.“ Nenda peame meie kät omma wanna inimese külge pannema ja tedda ärrasurretama.

Agga sesinnane asfi ei olle meie lihha ja werrele mitte armas, ja meie kurri südda ei woi sedda fallida; waid panneb kõrwaste selle wasto ni kaua kui ta woib, hauani. Sest meie olleme Adama patto sisse langemisse läbbi ni wägga ärra neetud, ni kurjaks ja pattuseks sanud, et se kurri patto juur meie süddame pohjast wägga süggawaste on läbbi ja läbbi kaswanud; kus keif pahhad, kõlwatumad ja hirmsad asjad ühte puhko ülles aiawad ja sigginewad, ja meid pea ärralämmatawad, kui meie mitte allati neid Jumala sanna läbbi wälja ei kisu. Meie olleme jo emma ihho sees patto läbbi sadud; ja patto sees on mo emma mind soialt tonud.

Sepärrast on pat keige kurja himmudega emma ihhust sadik meie sees, ja meie süddamega nenda ühte kaswanud nago ihho liikmed teine teisega ühhes, ja lihha kontide külges.

Ja nüüd kässeb Jeesus, et meie neist patudest ja kurja himmudest peame ärralahkuma, mis ni tuggewaste meie süddame külge on kaswanud, ja neid „ärrasalgama.“ Ep olle se siis muud, kui ifka jälle üks kange waimo-

lit usso woitleminne. Se on se „libha risti löminne“ ja „wanna Adama surretaminne.“ Se on se asfi, kellest Jesus ütleb: „Sa kui sinno käsfi sind pahhandab, raio tedda ärra; parram on sulle, et sa wiggane ellusse lähhed, kui et sul kaks kät on, ja pead pörgo minne: ma kustutamatta tullesse, kus nende us ärra ei surre, ja se tulli ärra ei kustu.“ Nisam: moti peame meie ka omma jalga ärra raiuma; ja filma wälja kiskuma, kui need meid pahhandawad. Se on, kui need keelwad meid Jesusse järrele käimist. Loe Mark. ram. 9, 43. 48.

Nisuggune „isseennesse ärrasalgaminne“ on siis üks terwe ihho ühhest ärrakärristaminne, üks süddame lahtifikuminne, liikmette ja soonde wäenminne ja wennitaminne, üks lu ja kontide murdminne, ja umbest üks põlleminne selle kibbeda risti tulle sees. Menda meie peame nisuggust „omma risti igga pääw enneste peale wõtma, ja Jesusse järrele käima.“

Kes nisuggust seespiddist süddame wallo ja waimo ahhastust weel ep olle tunnud, argo möttelgo se, et ta ühte kordagi omma jalga õige te peale on mahha pannud; sest Jesus ütleb: „Minge sisse kitsast wärrawast.“ Matt. 7, 13.

„Sest se wärraw on kitsas, ja se te on waewalinne, mis ello sisse wiib, ja piisut on neid, kes sedda leidwad.“ Matt. 7, 14.

„Paljo neid on kutsutud, agga piisut neid ärrawallitsetud.“ Matt. 20, 16.

Se on se asfi, mispärrast meil se nimmi on: Ristiinnimenne.

Mailma rahwas tahhaksid kül keif taewa riki sada, agga mitte kitsast wärrawast läbbi miina, mitte risti kanda, mitte sedda teed möda, mis Jesus käsib, waid kust naad isfi tahhawad ja mis naad isfi ennestele är rawallitsewad. Mönned katsuwad ka wahhest kitsa ello te peal käia; agga kui naad näggeswad, et sealt mitto waewa, willetsust ja risti nende wasto on tullemas, siis naad lendawad kui tuul taggasi omma wanna patto porri sisse.

„Sest se wärraw on lai, ja se tee on suur, mis hukkatusse sisse wiib, ja paljo on neid, kes sealt sisse lähewad.“ Matt. 7, 13.

Dh armas söbber! Kas meie peame siis omma hinge önnistust ülle käe heitma, sedda ihholikko risti kartes, mis filma pillmisse aiaks kestab, ja ürrikesse patto römo wasto taewa römo, au ja iggawest ello fronti ärra wahhetama? Dh ei mitte! Waid jätke mahha omma laia patto teed ja pöörge Jესusse pole, hakage waimo teed käima „isfeennast ärrasalga ma, ja omma risti iggapääw enneste peale wötma“, ärge kartke, kül Jesus woib ja tahhab keif kibbedat risti ja wallo, mis meil Temma järrele käies tulleb kanda, omma taewase rahho ja römo ettemaitsmissega meile armsaks ja maggusaks teha.

Dh! mispärrast lonkate teie siis kahhes möttes Jummal ja mailma wahhel? Dns Jesus teie Jummal, siis tenige Sedda ja hakage üksford ommeti moistma, mis Jesus on

üttelnud: „Minna ollen se tee, ja se töbde, ja se ello; ükski ei sa Issa jure muido kui minno läbbi.“ Joan. 14, 6.

Kui kaua tahhate teie siis mailma, omma lihha, omma kõhto ja manimonad tenida ja kummardada, ja ommad põlwed nende ette nikkutada?

Dh! raiuge need sinnatsed ebbajummala kuiud enneste sees Jummal sanna terrawa firwega purruks katti, wisake neid Jesusse põllewa armastusse tullesse ja andke enneste süddame ja ello ükspäinis selle helde Jesussele ohwriks, kes omma ello meie eest on jätnud risti samba peal, ja omma pühha kalli werrega meid patto orjussest on lahti ostnud.

Äрге weddage siis ennam wöeras ikkes omma lihha himmude järrele; ärge käige ennam pattuste tee peal, selle laia huffatusse tee peal, selle ots on pörgo haud. Sir. 21, 11.

Minge Jesusse jure, kummardage ja heitke filmili mahha Temma pühha jalgade ette. Tundke, ja tunnistage Temmale ommad pattud, ommad raskest eksitussed ja hirmsad kõwwerussed kibbeda nutto ja silma weega.

Palluge, et Temma, se iggawenne ello ja armo walgus, woiks teie pimmedad süddameid soiendada ja walgustada, et teie öppiksite omma üllekohhut öiete tundma. Palluge nenda kui Lawet pallus: „Dh Jummal! fiusa mind läbbi, ja wötta tunda mo süddant; katsu mind läbbi, ja wötta tunda mo mötted, ja wata, kas wallo tee on minno sees, ja juhata mind iggawesse tee peale.“ Paul 139, 23. 24.

Tõstke ommad filmad ülles taewa pole, kussa Kristus on ellamas. Hakkage omma hinge õnnistust noudma, ja omma iggawesse taewasse ma pole ruttama. Hüüdke siin maailma patto porrist ja huffatusse hauast Jeesusse pole.

Karjuge ja küssendage, omma willetsust tundes, Temma abbi järrele, kes keddagi ei olle ennesest ärralütkkanud, kes Temmalt on läinud hallastust ja armo palluma; ja sirrutage ommad käed Temma pole ja üttelge teigest süddamest: „Tomba mind, siis jookseme meie sinno järrele.“ Üll. laul. 1, 4.

Oh! kül Jeesusse lahked käed on kül allati wälja sirrutud meie pole. Sedda näitwad meile wägga selgeste need werre diad, mis Temma külje hawust Kolgata mäel risti puud möda on mahha jooksnud. Ugga siiski, et Ta kül armolinne, ei woi Temma käsfi muid pörgo huffatussest wälja tommata ja taewa sisse saata, kui ükspäinis neid, kes omma patto willetsust öiete tundwad ja ei mötle, noua egga ihhalda egga tahha muud kui ükspäinis Jeesust. Kes öhkawad: Mind tomma Sa, siis jouan ma So armsa süddamele; ei tahha muud, kuid' annan suud Sull' minno peästiale. Ja nenda jäge Jummal armo läbbi Jeesusse järrele käima.

„Jssand õppetago sind teggema Temma mele pärrast, sest Ta on meie Jummal, Temma hea waim, se juhhatago sind tassase tee peale.“ Paul 143, 10.

Temma arm olgo sinnoga. Amen.

P a l w e.

Hallastaja Issand Jesus! mo ärrapeästja ja Önnisteggia. Sa olled mo eest omma ello jätnud risti samba peal, ja olled mind mo hinge waenlaste käest ärrapeästnud; ja iggawest ello ja önnistust mulle walmistanud. Ugga minna waene, willets ja önneto loom ollen Sind ärrapölganud ja sinnust kõrwale läinud, isseennast jälle ueste melega patto orjaks annud Sadana raske ikke alla ja iggawest huffatust ennesele teninud. Wata omma ilma otsata hallastusse filmaga ommast taewast mahha mo waese pattuse süddame peale, ja heida jälle armo! Dh Sa helde Jesus, mo kallis ohwri Talleke! Pesse mind mo pattudest, mis ma teinud, puhtaks Sinno kalli werrega, ja parranda mo hirmsad hinge hawad.

Dh Sa risti lödud, põllew armastusse tulloke! Põlleta mo süddames keif patto himmud ärra omma armo legega. Dh Sa iggawenne ello walgus! Walgusta mo pimmedat süddant. Dh Sa wäggew, surma ja pörgo ärrawoitja! Peästa mind lahti mo patto ahhelattest. Peästa mind mo hinge waenlaste käest. Tomba mind Sinno pühha sanna ja waimo läbbi, Sinno külje hawusse. Dlgo se mo pelgo lin ja mo warjo paif, kuhho ma woifsin pöggeneda selle tiggeda hinge tapja waenlasse eest. Riufab Sadan raskest, aita et ma temmale näitan Sinno wermed, hawad, et ta nouud tühjaks sawad. Amen.

P a u l.

Wifil: Nüüd surno lehma mattame.

1. Oh Jeesus, Sinno surm ja piin Meil õnnistusseks tulgo siin; Sest näita meile selgeste, Mis läbbi pörgust peäseme.

2. Sa olled töbde, ello, tee Ja walguš, wärraw feigile; Kes Sinno läbbi siise lääb, Se taewas au ja römo nääb.

3. Sa sedda teed meil walmistand, Kust ükski muido taewa saand, Kui risti läbbi römusse Ja surma läbbi ellusse.

4. Sa isünd'sid lautas söime sees, Sa seifid mo eest kohto ees, Ja surrid wimaks Kolgatal Mo patto eest, kui ohwri Tal.

5. Sest aita mind, et woiksin ma So nimmel risti kannata; Et So rist mulle arm-sam on, Kui feif mailma rööm ning ön. —

6. Kui ristiinnimesseks sa Siin wöttab ennast nimmeta: Siis kõnni selle jälgedes, Kes surmani käind meie ees.

7. Ja wötta igga-pääw so peal So risti koorma kanda teal; So patto lihha surreta, Et waim woiks jäda ellama.

8. Ja ärra wötta möttelda: „Miks walwan, pallun, woitlen ma? Sest siis, kui Jeesust surmati, Pat, kurrat, pörgo kauti.“

9. „Sest Jeesus tulli taewa seešt, Ja kandis nuhtlust minno eest; Null' ello armust annab Ta, Ehk ellan ni, kui tahhan ma.“

10. Kui nenda mötleb sinno meel: Siis surma warjus ellad weel; Siis põlgad Jesu armo tööd Ja teist furd tedda risti lööd.

11. Kui olleks nalja asfi se, Siit ilmast miinna taewasse, Miks wõtsid muiste kan: nata Keif Jesu ommad löpmatta?

12. Ei peästa tühjad kombesind, Sest wägga kallis on se hind, Miska sind Jesus lunnastas, Kui surses Pead nõrgutas.

13. Siin „Issand, Issand!“ ütlemä Ei sada taewast pärrima; Waid kes teeb Lemma tahtmist teal, Saab ello kroni kätte seal.

14. Kül palju püüdwad kääia teal Se õnnistusse tede peal; Kui tulleb rist neil wasto sealt, Siis pöörwad ümber kääina pealt.

15. Ei Jesu järrel' kõndides Woi ma: ilm seista süddames; Kui taewa pole ruttad sa, Siis lihha peab surrema.

16. Kül raske kääia ello teal, Ei sedda falli lihha meel. — Mis kurja süddant rõ: mustab, Se hinge hopis huffatab.

17. Kui wõttad püda ühtlase Mailma hüüd ja taewastke, Siis wahhetad so Jesu: fest Mailma tühja auro eest.

18. Mo peale Jesus hallasta, So waimoga mind juhata; Siis olgo mull' So harus maad, Kui pat ja himmud kuu: sawad.

Teine luggeminne.

„Ning keif, kes tahtwad Sum-
mala kartlikkult ellada Kristusse
Jesusse sees, neid peab ka takka kiu-
satama.“ 2 Tim. 3, 12.

Wisi! Dh risti-rahwas kannata.

Se Jesu weike karjole
Saab wägga alwaks pandub,
Ep olle neile ialge
Siin ma peal armo antud;
Neid kiusab kurrat, lihha, ilm,
Ja keif, mis näab siin nende silm,
Neid kurwastab ja waewab.

Seft aiast tänna päwani,
Kui Jesus surma läinud,
Ep olle ial ühbelgi,
Kes Temma järrel käinud,
Mund palka Ma peal olnud siin,
Kui teotus, waew, rist ning piin,
Naer, häbbi, põlgaminne.

Dh Jesus meie karjane!
Neid armust wötta kaitsta,
Siis saan ma waene lamboke
So kallist rahho maitsta;
Kui risti-tulles põllen ma,
Siis Sa mind wöttad puhhasta,
Kui kulda puhhastasse.

Mo nõdra usko kinnita,
Et woin So peale lota,
So pole järgest õhtada

Ja ristis rõmo ota;
 Mind keiges häddas atwita
 Ja murre sees mind jahhuta;
 Kui ekfin, sada tele.

So waimoga mind aita Sa,
 Et ellada woin Sulle,
 Ja Ennast armsast ilmuta
 So werre läbbi mulle;
 Ja kui stit ilmaft lahkun ma,
 Siis wi mind sure armoga
 So taewa riti, Amen.

Sesinnane Apostel Paulusse sanna, mis temma, Kristusse pärrast wang olles, Timoteussele kirjotas, on wägga tähhelepannemisse wäärt ja selge tödde.

Agga siiski surem hulk ristirahwagi seast ei falli sedda koggoni, egga tahha sest kuulda, et keiki neid, kes tahtwad waggaste ja Summala kartlikkult ellada, peab ka tagga kiusatama; ja et meie mitme willetsusse läbbi Summala riki peame minnema, waid tahhavad siin ma peal lihha rõmustust ja taewas hinge õnnistust.

Agga se on algmisest nenda olnud ja jääb ka ni kaua, kui mailm seisab, et kes tösfised usklikud ja waggad, kes mailmale omma selga pöörwad ja kelle lotus ükspäinis Summal on, neil on takka kiusajaid ja waenlasi ikka arreto. Subba mailma haakatusses kiusas se tigge Kain omma wenda Abelit sepärrast, et Abel omma ohwri uskust Jehowale andis, — ja tappis tedda ärra.

Ueg puduks mull', kui ma hakkaksin pühha Prohvetidest ütleva, kes enne Kristust ma peal elasid; kudda neid teiki on tagga kiusatud ja pinatud surmani.

Ja Jeesusse Apostlid ue seäduisse aial näitwad meile wägga selgeste, et mitte Jeesus iski ükspäinis ei piddand siin ilmas tagga-kiusamist, risti ja pina kandma, waid et teik Temma ommaksed, jüngrid ja järrelekäiad, ja kes tahtwad Temmaga au sisse sada, peawad ka Temmaga kannatama.

Mis kasso olleks meil siis Jeesusest, kui meie teik risti koormad ikka ükspäinis Temma peale lükkame, ja issiennast sest emale hoiama?

Ja kui teiki ütleks: Jeesus on taggakiusamist, risti ja pina minno ja teige mailma pattude pärrast kannud; egga minnul polle tarwis sedda kanda. Temma on selle kitsa risti-ello te teinud, ja isse selle peal ka mo eest käinud. Egga minna prugi nüüd ennam sedda waewalist teed käia. Agga wimaks Jeesus on ka iggaweste taewa au sisse üllendud. Egga sull' nüüd polle ka tarwis siinagi minna, waid saad iggaweste ärraheditud Jummalala palle eest. Sest Jeesus ütleb. „Kes minnoga ei olle, se on minno wasto.“ Matt. 12, 30.

Jeesusse Apostlid ei arwanud mitte nenda, et neil polleks ennam tarwis olnud, Jeesuse järrele risti kanda; waid teadsid, et kes Jeesusega tahhab au fronti pärrida, peab ka Temmaga woitlema. Sepärrast wötsid nemmad heal mehel enneste peale teikisuggust ihhu-

likko nuhtlust ja pina, mis Kristusse rigi waenlased ial moistsid neile teha; ja ei lastnud ühhegi asja läbbi endid taggasi pidada Jesusse järrele käimast. „Neid on kiwwidega wissatud, lõhki sagitud, kiusatud, moögaga surma satud; — nemmad ollid waesed ja waewatud, ja nende kässi käis furjaste.“ Ebr. 11, 37.

Nenda on ka tänna päwani usklikkude ja tössiste Jesusse järrelekäiadega sesamma luggu; et „keif, kes tahtwad Jummalat kartlikult ellada Kristusse Jesusse sees, neid peab ka tagga kiusatama.“ Petr. 2, 9.

Mõnned innimesed arwawad: Et nisugused usklikkude ja waggade tagga kiusamised ja pinamised on agga wannal aial olnud, kui risti usk alles hakkas kui püssukenne tai mekenne kaswama ja sellel paljo waenlasfi olli; agga nüüd ue seädusse aial, kus risti usk ni sureks on kaswanud ja ennast laiale lautanud, ja kus keif risti innimeseks on sanud, ning se usk ka keigest polest on kinnitatud: nüüd meie woime ilma waewata Jummalat tenida ja hinge õnnistust nouda, ja kegi ei tohhi meie külge putuda, kui meie waggaste ja Jummalat kartlikult ellame.

Tõssi kül: Urowalikkult ristiinnimeste pinamist ja surmamist ep olle meie päiwil mitte enam, agga kas siis kurradi riik on sepärrast ka ma pealt koggoni ärralõppenud ja otsa sanud?

Ei poell. Eks temma tänna päwani omma tööd ei te fanna kuulmatta laste sees.

Paulus õppetab: et „Sadan on sellesinnatse mailma jummal, kes nende kurja, uskumata rahwa meled sõggedaks teeb, et neile ei pea paistma. Armo õppetusse walguš Kristusse auust. 2 Kor. 4, 4.

Nenda on kurradi riik seestpidi kurja uskumata rahwa süddames, „kes käiwad sellesinnatse mailma wisi järrele, selle würsti wisi järrele, kennele melewald on taewa al.“ Ewes. 2, 2. Needsinnatse on Kristusse rigi waenlastesed.

Sepärrast, kui meie nüüd mitte ei tahha sellesinnatse mailma wisi järrele käia, selle würsti wisi järrel, kellele melewald on taewa al, waid hoiame tõsises uskus Jeesusse pole, ja püame Temma sees waggaste ja Jummalat kartlikult ellada. Siis olleme meie selle maailmale ühhed woõrad ja tundmatta lomad, kellele ep olle isša egga emma siin ilmas, ei sõbra egga nou-andjat, waid põlgaminne, teotaminne, wihkaminne ja taggatusaminne saab meile osaks meie waenlaste käest; ja meie langeme siis iggapiddi willetsusse ja risti alla.

Seft, kui meie siin ilmas ükspäinis omma Jummalat peale olleme lootnud; siis olleme meie keikide innimeste seast keige armotumad ja same ommas süddames tõeste tunda: et Jeesus omma lihapäiwil mitte ükspäinis omma jüngritel, waid et Ta keige waggadele ja usklikele, ja keigile, kes meiegi seast tahhawad tões ja waimus Temma järrele käia, sedda sanna on ütelnud: „Oleksite teie maailmast, siis armastaks mailm omma, agga et

teie mailmast ep olle, waid minna ollen teid mailmast ärrawallitsenud, sepärrast wihkab teid mailm." Joan. 15, 19.

Seft, kes ei tahha mailma söbber olla, sellega jääb mailm wihhamehheks. Ja nüüd meie ellame selle mailma sees, kes keige omma teendridega meid wihkawad. Sepärrast ei woi ükski wagga ja Summala kartlik siin ilmas tagga kiusamatta jada.

Dh armsad risti wennad ja öed! kes teie tösfised Jeesusse järrelekäiad ollete, ja kes teie wägga paljo nutto filma piisaraid selle te peale peate külwama, ja kes teie siin ilmas sate ärra põlgatud, teotatud ja naeruks pandud; ja peate mitmesuggust hädda, risti ja willetsust kannatama, — ärge kohkuge, ärge sage arraks, kül Jeesus on neile liggi, kes Tedda armastawad; ja aitab nende koorma kanda, kes Temma peale lootwad.

Dh andkem siis ennast, ihho ja hingega hopis Jeesusse kätte, ja omma terwet süddant ükspäinis Temmale ohwiriks. Kül siis Temma tahhab meile Jeesaks ja Emmaks, söbraks ja nouandjaks olla, ja tahhab meie peale armo heita ja meie õigust ommal aial ette tua.

Kui meie ikka kindlas uskus, pühha sanna ja waimo läbbi Jeesusse pole hoiamme ja Temma külge jame, siis ei woi mailm, pat ja kurrat meile ühtegi kahjo egga kurja teha keige omma waewamiste ja kiusamistega, waid keige selle sees same woimust kül selle läbbi, kes meid on armastanud. Ehk kül „meid waewatakse keikipiddi, agga meie ei

ahhasta ennast mitte: meie olleme kui ilma nouuta, agga meie ei olle mitte foggoniste ilma nouuta. Meid kiusatakse tagga, agga meid ei jäta mahha, meid wissatakse mahha, agga meie ei sa hukka." 2 Kor. 4, 8. 9.

"Meie kanname ikka ennesega Issanda Jesusse surretamist ommas ihhus, et ka Jesusse ello meie ihhus woiks arwalikkus sada." 2 Kor. 4, 10.

"Sest et meie mitte tähhele ei panne sedda, mis nähtaw, waid mis näggematta on; sest nähtawad asjad on aialikkud, agga näggematta asjad on iggawesed." 2 Kor. 4, 18.

"Sest meie willetsus, mis on filmapilkmisse aiaks ja kerge, sadab meile iggawest ja üpris wägga suurt au." 2 Kor. 4, 17.

Issand Jesus walmista Sinna isfi meid omma pühha waimo läbbi Sinno tössifeks jüngriks ja järrelekäiaks, ja Sinno kannatusse ossaliffeks, et meil woiks ka taetwas Sinnoga ossa olla iggawesses rõmo maitsmisses, Amen, se südko nenda. Amen.

P a l w e.

Dh Sa helde Jesufe! mo kallis hinge armastaja, mo eelkäia ja karjane. Wotta mind omma katsmissse ja hole alla. Wita, juhhata ja sada mind So nödra lapsufest omma kää warrega siit kiusatusse hädda ja nutto orrust läbbi So iggawesse rahho ja römo riki. Dh ärra jätta mind mitte mahha, ärra lasse mind mitte waeseks lapses jäda, ärra lasse mo lotust Sinno peale mitte tüh- jaks minna; ärra anna woimust mo waen- lastele, et nemmad ei woi mulle naero wisil öölda: Kus on so Jesus, so rööm ja lotus? Gi Lemma sinnust holi. Dh! kule armoga, kui ma ommas mitmesugguses willetsusfes Sinno pole öhkan ja Sind appi hüan. Tröösti, römusta, juhhata ja finnita mind, kui mind feiki pididi waewatakse, kiusatakse ja mahha jätakse. Tösta mind ülles, kui mind mahha wisfatakse. Anna mulle feikis tunnis- tust, et Sa mind mailmast olled ärrawallitse- nud. Dle Sa mo ainus lotus ja mo abbi mees. Dh kallis Issand Jesus! Dh aita mind, So pühha sanna ja waimo läbbi, Sinnule ellada ja Sinnule surra, ja firruta omma kät ka wiimisel surma tunnil minnule wasto, ja wi mind siit ilmast önsaste Sinno jure taewa, kus ma Sind, mo kallist hinge armastajat, woiksin pallest pallesse nähha, ja feige pühhadega Sind fita, tännada ja auus- tada iggaweste. Halleluja. Amen.

P a u l.

Wifil: Keif tulge minno jure nüüd.

1. Oh risti-wennad, öed ka, Nüüd
wötkem uskus woidelda Ja palwes Jesust
nouda; Keif pattud wötkem wihkada Ja
püüdlem waggast ellada, — Siit taewa pole
jouda.

2. Keif selle ilma armastus, Au, rikkus
ja mu römustus Ning tühhi patto kärä,
Mis ei te önsaks hingest, Waid sadab hukka
iggawest, — Meist seisku kaugel ärra.

3. Sest, kus so warra, seal on ka So
südda finni liikmatta; On mammon se woi
Jesust, Siis mötle kumba armastad, Kust
ello, ehk kust surma saad, Mis taewas on,
ehk pörgus.

4. Oh ärra ial mötle sa: Et se woib
Jesust armasta, Kell' hästi käib sin käsfi;
Üks suits ja aur on töeste Mailma ön ja
illoge; Se tappab hingekessi.

5. Ei se woi taewast pärrida, — Kes sin
jääd uest sünd'matta, Kell' mailm armsaks
sanud; Ei maksa seäl muud, kui uus loom,
Kell't wanna Adam furnud on, Kes süddant
Jesul' annud.

6. Ni kui sell' naesel wallo saab, Kes
käima peal last ilmal' toob, Ni peab wallo
tundma, Kes lihha ristis surretab, Ja

pühha waim neid sünnitab Siin usso wilja kandma.

7. Ust on suur kallis warrandus, Üks Jäsa kingitus Ja pühha waimo anne; Sest saab arm, heldus, allandus, Rööm, rahho, pittmeel, kannatus, Üks and, mis iggawenne.

8. Se wasto pühkmeks arwan ma Kuld', hõbbe ja leif ilma ma, Ja sedda mo meel nouab: Kui siit mailmast lahkun ma, Ja pean surmas woitlema, Siis ust mull' appi jouab.

9. Ust wõttab wasto Jummalalt, Mis Temma heldus üllewelt Meil hinge kasuks sadab; Ehk se kül libbe ihule, Siis sadab hinge rahhule, Kes kannatab ja lodab.

10. Kui wõttab targa nouuga Sull' rasket risti läkkita Se armas Jäsa taewas, Siis wõtta warsi õhkada Ja palwes abbi otsida; Muud nou ep olle waewas.

11. Sest se on helde Loja wiis, Kui armastab — Ja nuhtleb siis Siin omma lapsukesi; Kui ust saab läbbi katsutud, Ja südda ristis puhhastud, Siis aitab jälle isfi.

12. Kül wägga õnnis on se mees, Kes kannab Jesust süddames Siin häddas, wae was ikka; Sell' Temma ristis rõmo teeb, Ja willetsusjes seltsiks jääb Ja parrandab leif wigga.

13. Ei ükski häbda ilma peal Ni sureks
ial joudnud weel, Mis helde Jesufenne Ei
jouaks pea parranda Ja meie õnneks kánata,
Kui ussub innimenne.

14. Kui sa weel siin ei abbi ná, Siis
ärta mötle kaksite, Waid kannata weel wáhha;
Kül õiged aega tunneb Ta, Mill' tahhab Ta
sind aidata Ja sulle rõmo tehha.

15. Mis tootab kül tõeks jääb, Eht ma
ning taewas hukka läáb, Se peale kindlast
loda; Kui nutto orrust peäseme, Ja Issa
jure lähheme, Seäl on meil rõmo ota.

16. Kui keif mailm sind wihkawad, Sull'
naerdes häbbi teggewad, Siis ärta karda
sinna: Keif sedda kandis Jesufe, Kui wal-
mistas se risti tee, Kust same taewa miinna.

17. Siis walwa, passu, woitle teal,
Kunni sa ellad ilma peal, Ja Jesust appi
hüa; Siis Temma surm, waew, piin ja rist
Sull' sadab rahho hingamist — Ta hawusse
end' hoia.

18. Siis wötta, armas innime, Se
ikke, mis on kebjuke, Jesusse rõmuks kanda;
Eht se kül sull' ka raskeks läáb, Kül Temma
helde film jo nááb, Ja tahhab abbi anda.

19. Siin on keif rist, waew ürrike,
Saab kassuks meie hingele; Ma tean, ussun
sedda, Kui saab mull' ilmast lahkuda, Ja

lähhen mulda maggama, Siis lõppeb teit
mo hädda.

20. Keif nutto filma pissarab, Mis
waggad ma peal külwawad, Siin tundes
patto wallo; Seal wöttab helde Jesus ka
Meid armsast ärra pühkida, Ja annab
rõmo ello.

21. Kes filma weega külwawad, Need
õiskades seal leikawad Ja kandwad ommad
wihhud; Kui nemmad surmast tousewad,
Siis sure au sees paistawad, — Kui päike
nende ihhud.

22. Seal wöttab helde Jesus ka, Meid
ello jõega jotada Ja armoga meid kaitsta;
Siis saab teit pea unnustud, Mis ilmas
meid on waetwanud, Kui same taewast maitsta.

Kind: 5 fopp. höbb.